

«Հոն պիտ' հայցեմ Տէր Քրիստոսէն
Աշխարհ միայն՝ որ երկինքն,
ինչպէս հրբեմն երկրի վերայ՝
Սիրով՝ երկուքս ապրինք.
Հոն պահիկ մ'էր. հիմա յաւէտ
Ըլլանք մեկտեղ ես և ինք»

կոյսն ուշադիր դիտեց՝ լքտաւ
Աւելի մեղմ քան աղբորում՝
«Այո՛ երբոր գայ»՝ Լըռեց, Լոյսը՝
Թեւոյ զուարթնօք լեփեցուն՝
Դէպ ինք թրթռաց, (Տեսայ աչքը
Աղերսարկու և ժպտուն)

Բայց շուտ կորաւ անոնց շաւիղն
Ոյրորսնեան մէջ հեռի.
Մինչ նե՛ ձըգած վանդակին վրայ
Իր բազաբեռն աղածի՛ր՝
Չեռքն երեսին դրաւ ու լացաւ:
(Արտասուք լըսեցիւ) *

Թարգմ. Մ. Յ. ԱՆՆԻՆԿԵԱՆ

* ԵՐԱՆ. — Այս քերթուածին հեղինակը՝ որ Նախա-
ռափայլեալն կուրծած նկարագրան զգրողին մեծ վար-
պետն էր՝ Անգղիոյ 19րդ դարու առաջնակարգ բանաս-
անգմունքն փոքր ինչ վար կը դասուի: Անիկա գերա-
զանցապէս ներթափած ճաշակներուն քերթողն է, զունեղ,
գեղազէտ և խիղախ, բայց միշտ թիւ մը պազարկուն:
«Կոյսն երանեալ» որուն բնագիրը Անգղերէնի զոհար-
ներէն մէկը կը համարուի՝ զրուած է հեղինակին պա-
տանկութեան առանձն: Ամբիկայի փոփոխ յոռեռն «Ա-
զաւ»ին իբրեւ պատասխան՝ Ռըրլ շատն կը յուսանց
մասնաւոր ուսումնասիրութեամբ մը անդրադարձնալ Ռուս-
թի վրայ:

Մ. Յ. Ա.

Շիրիմը կը սորվեցընէ մեզ՝ թէ մահկանացու
ենք:

Պատիւը՝ երիտասարդութեան կը նմանի. ան-
գամ մը որ կորսուի՝ այլ ևս չի ստացուիր
(Գանդու):

Յաջողութեանց պազանիքը՝ առաջադրութեան
հաստատութիւն է (Տիգրայէլ):

Յոյսը թշուառներու հայն է. նա միշտ դա-
լար է:

Ո՛վ որ իւր փափաքները կը շափառուէ, նա
ըստ բաւականի հարուստ է (Վլոթէր):

Խոնարհութեան քողոյ ներքեւ ծածկուած հպար-
տութիւնը՝ վատագոյն չարիքները կը ծնանի:

ԼԱՄԱՐԹԻՆԻ

«ՀՐԵՇՏԱԿԻ ՄԸ ԱՆԿՈՒՄԸ»

ՔԵՐԹՈՒԱԾԻՆ

ԱՐԵՒԵԼԵԱՆ ԵԱԳՈՒՄԸ

— 19. —

Կեղար Տայիտայէն երկու որդի ստա-
նալէն յետոյ՝ պատուհասէ խուսափելու
համար կը դիմէ դէպ ի լեռները. արծիւ
մ'իբրեւց որդիները կը յափշտակէ քա-
լայրի մը մէջ տանելու՝ իր ձագերուն կե-
նակից ընելու համար զանոնք. ծնողական
բնազդէ մղուած՝ Կեղար և Տայիտա այդ
այլիւն մէջ կը մտնեն և հոն կը գտնեն
ծերունի մը՝ Ալոհայիս անուամբ, որ ի-
րենց կը ծանօթացնէ Աստուծոյ գոյու-
թիւնը՝:

Լամարթինի այս ծերունին՝ կը համա-
պատասխանէ Ենովքայ գրքին մէջ՝ նոյն
խակ Ենովքայ անձնաւորութեան. սա ան-
մեղ մարդու տիպարն է՝ զերազանցօրէն՝
ազականեալ ընկերութեան մը մէջ. Ալո-
հայիսի նման նա միայնակ կ'ապրի և
մարդիկներէն ծածկուած. անոր պէս միջ-
նորդ մ'է Աստուծոյ և անկեալ հրեշտակ-
ներուն միջև որ կը խնդրեն իրմէ միջնորդ
ըլլալ իրենց և Աստուծոյ միջև իրենց կող-
մանէ զրուած աղերսագրով մը. բայց Ա-
ստուած՝ անողորմ՝ կ'ըսէ մարգարէին.

«Հրեշտակները պէտք է աղօթին մարդկանց համար,
ս'չ կ'ը մարդիկները հրեշտակներուն»:

Աղոնայիս՝ Լամարթինի քերթուածին
մէջ՝ պղնձի վրայ փորագրուած գիրք մ'ու-
նի, որուն էջերը կը տարուին կանոնա-
ւորապէս արծիւէ մը՝ Բաալպէթի փողոց-
ներուն մէջ նետուելու համար. Ենովք ալ,
կը պատմէ հայազգի պատմիչ մը՝ Վարու-
դան (ԺԳ դար)

«Արար գիր և գրեաց յերկուս տախտակո պղնձիս և
խնցիս և մարգարէացուս եմէ՛ երկուս անգամ անցանէ աշ-
տ»:

1. Եւ 196, 197. — Վկայութիւնները աւելի ընդար-
ժակօրէն մէջ կը բերենք հոս՝ քան որքան են քրան-
սերէն բանխոսութեան մէջ խնդրը հայ ընթերցողնե-
րուն աւելի հասկանալի ընելու համար:

2. Եւ 244.